

Một Tố Hữu Làm Thơ Đủ Rồi

Có một ngày tôi sẽ / không làm thơ nữa đâu! Ngày đó, tôi cúi đầu / đi sâu vào Địa Ngục...nơi chỉ có tiếng khóc / không nghe một tiếng cười. Ngày đó, Đất Nước tôi / tất cả lá đều rơi / trên đầu tôi, tươi tắn; ngày đó, hoa như lá / hết lá rơi mùa Xuân...Cái gì Có cũng Không / và con bướm con ong / hết vờn quanh thảm cỏ / chỉ để lại con thỏ / ngồi ngó tôi, thật buồn!

Thơ không cội không nguồn / thì làm thơ chi nữa? Thơ Tố Hữu Hay, Dở / chỉ hai câu mà thôi: "Bạn ơi, nguồn thảm sâu kia bởi ? Số Phận? hay do Chế Độ này?". Tôi cúi đầu vòng tay. Tôi cúi đầu vòng tay / tôi đi vào Địa Ngục! Bạn! Khi nào Hạnh Phúc / tản vòng theo khói nhang? Khi nào nước Việt Nam / trở lại Đại Cồ Việt? Bạn đáp đi, không biết! Và, chờ thơ tôi chi?

Có một ngày tôi mê / không bao giờ tôi tỉnh. Tôi mãi mãi người Lính / ngủ vùi bóng trăng khuya...Có thể đó, bờ đê. Có thể đó vương ruộng. Có thể đầm rau muống. Có thể bãi tha ma...Vĩ đại chứ, cái nhà / có tên là Địa Ngục! Tôi nhớ ai suốt tóc...Tóc thề gió lê thê...thương em thuở Mạ về / với Ba chiều Nam Phổ...Thương em đèo Eo Gió / tôi muốn ôm eo em / rồi mình tan vào đêm / tỉnh ra, là Địa Ngục!

*Dám có ngày tôi khóc
Trên bài thơ cuối cùng
Hết câu chuyển sang dòng
Có cái dấu chấm hết ./.*

Trần Văn Lệ